

Román od spoluautora bestselleru
Americký sniper

ELITNÍ SNIPER

**Scott
McEwen**

Thomas Koloniar

C PRESS

Elitní sniper

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Scott McEwen
Elitní sniper – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Elitní sniper

Scott McEwen

Thomas Koloniar

 PRESS

**Brno
2013**

PROLOG

KDYŽ JSEM JEDNOU SEDĚL S DVĚMA KAMARÁDY od SEAL v Dannyho baru v Coronadu, představili mne člověku, kterého oba charakterizovali jako jednoho z největších frajerů od SEAL, jakého znají. Pomyslel jsem si: „Tihle dva chlapíci, se kterými popíjím, patří k největším frajerům, jaké znám, takže jestliže si myslí, že tenhle chlápek je frajer, pak to tedy musí být pravda.“

Představili mi chlapíka, jemuž budu říkat „Gil“. Mohlo mu být asi pětadvacet, měřil něco přes metr sedmdesát, vážil kolem pětasedmdesáti kilo. Pomalu se mezi námi rozběhla konverzace, při níž jsem byl představen jako spoluautor knihy Americký sniper atd. Dali jsme si pár piv a Gil si mě nenápadně, ale důkladně „proklepl“. A pak jsem zjistil, proč je „frajer“.

V jednom boji někde „za mořem“ dostal Gil přes patnáct zásahů. Po několika dalších rundách mi začal ukazovat jizvy, které mu doslova pokrývaly celé tělo, od krku až po paty. Rozhodně to nebyla žádná škrábnutí, ale přímé zásahy kulkami 7,62 mm z kalašnikova. Během tohoto rozhovoru jsem si také uvědomil, že Gil není „hrdý“ na své bojové jizvy, ale na to, že pokračoval v boji až do chvíle, kdy byl evakuován do nemocnice.

Tato kniha vypráví o bojích odehrávajících se v celosvětové válce s terorismem, které však nemohly být vyličený samy o sobě, protože někdo někde rozhodl o jejich „utajení“. Zbeletrizované příběhy, vyprávěné v této knize, jsou založeny na skutečných neoficiálních operacích zvláštních služeb.

Tato kniha je věnovaná příslušníkům jednotek SEAL, kteří setrvávají v boji i po těžkém zranění a proti drtivé přesile.

Scott McEwen

1

MONTANA

ČTYŘLETÁ ŠEDKA APPALOOSY SE JMENOVALA TicoChiz, ale vrchní loďmistr Gil Shannon jí prostě říkal *Tico*. Právě teď žil se svou manželkou Marií a tchyní na jejich koňském ranči v Bozemanu v Montaně, jeho skutečným domovem ale bylo námořnictvo. Většinu života strávil buď v Námořním výcvikovém středisku Hampton Roads ve Virginia Beach ve Virginii, nebo v různých vzdálených koutech zeměkoule, kde dělal to, co Marie, až příliš často na jeho vkus, posměšně charakterizovala jako *službu jeho kolektivnímu pánovi*.

Život každého, kdo má něco společného s ozbrojenými silami, je obtížný, ale být manželkou příslušníka jednotek SEAL amerického námořnictva, to bylo někdy pravé utrpení a Gil viděl, jak v jeho ženě s postupujícími roky stále více narůstají pocity hořkosti. Tvrdou pravdou bylo, že s manželkou toho neměli mnoho společného.

Oba ale z celého srdce milovali Montanu, oběma v žilách kolovala koňácká krev a navzájem se přitahovali silou, která by překonala i gravitaci.

V okamžiku, kdy Gil zasunul nohu do třmene a vyhoupl se do sedla, vešla do stáje Marie oblečená v džínách, vysokých botách a kaštanově hnědé bundě. Uznale na ni pohlédl a dotkl se krempy klobouku. „Madam,“ řekl s úsměvem v modrých očích.

Odpověděla mu úsměvem, stejným jako vždy poté, co se pomilovali. V hnědých očích se jí zajiskřilo, dlouhé hnědé vlasy měla volně spletené. Bylo jí šestatřicet, o rok více než jemu a intelektuálně ho pravděpodobně překonávala. Zkřížila ruce na prsou a opřela se o polici plnou jezdecké výstroje. „Víš, ten kůň za dobu, co jsi byl pryč, asi zapomněl, jak se jmenuje.“

Gil se usmál a pobídl Tico ke zdi, ze které sňal pušku Browning Winchester Magnum ráže .300 s optickým zaměřovačem 3 × 24 *Night Force*. „Hm, nejsem si jistý, jestli je vůbec znala.“ Pušku zasunul za sebe do sedlového holstru. „Sebestředný zvíře.“

„Víš, že tady není nikdo, kdo by ti ublížil.“

„No, to víš, prostě ji mám rád s sebou,“ řekl tiše, nikdy nebyl rád, když se dostali do sporu, jejich společný čas byl vždy příliš krátký.

Varovně zvedla obočí. „Mého jelena nech radši na pokoji, Gile Shannone.“

Zasmál se, věděl, že ho chytila. Z kapsy své hnědé bundy vyndal váček s tabákem a sbalil si cigaretu. Bylo to jako vyhazování kotvy ve chvílích, kdy cítil, jak na něj dorážejí vlny tísně. Smutnou skutečností bylo, že život na ranči byl pro něj příliš pomalý, příliš sporádaný a bezpečný, takže mu někdy připadalo, jakoby měl vyskočit z kůže. Samozřejmě věděl, proč tomu tak je. Vyrostl jako syn vojáka, a proto s sebou vlácel spoustu citové zátěže. Důsledek toho, že byl

synem příslušníka zelených baretů, který během vietnamské války odsloužil řadu turnusů. Na svůj rodinný odkaz byl mimořádně hrdý, služba, kterou si vědomě zvolil, ovšem znamenala, že většinu dospělého života trávil daleko od Montany svého mládí. Ale Montana tady bude pořád, říkal si. A až bude nakonec příliš starý na to, aby ve službách námořnictva běhal, skákal a plaval, vrátí se sem a konečně se s Marií usadí – s vědomím toho, že pro obranu téhle velké země udělá vše, co bylo v jeho silách.

Usmál se na manželku a zastrčil cigaretu mezi rty. „Neměj strach. Starý Spencer řekl, že u něj mohu lovit, kdykoli se mi zachce.“

Marie věděla, že její manžel má kdesi hluboko v sobě skryté demony. Mohla je vidět ve stínech, které se mu objevovaly na čele v těch bolestných chvílích, kdy se domníval, že ho nesleduje.

„Aha,“ řekla zamyšleně. „Takže vyrazíš vysoko do hor.“

Potáhl z cigarety a vypustil kouř nosem. „Zůstanu pod hranicí sněhu. Neměj strach.“

„Nikdy nemám strach, když jsi doma,“ odpověděla a odstoupila od police, aby se dotkla jeho nohy. „Už jsem ti řekla, že tady není nic, co by ti ublížilo. Svou sílu čerpáš z Montany. Jako ji Superman čerpá ze slunce.“

„Buď opatrná s tím srovnáním,“ řekl s uchechtnutím. „Už tak hledím moc vysoko.“ Sklonil se, aby ji políbil a pak se narovnal v sedle. „Viděla jsi teď ráno Osa?“

„Je venku a pozoruje hříbata jako obvykle. Myslí si, že jsou jeho.“

Gil na ni mrkl a opřel se patami do boků klisny, aby ji vyvedl ven z vrat. Jakmile se dostal za roh, uviděl chesapeaského retrívra, sedícího poblíž ohrady, v níž drželi pár hříbat s matkami.

„Oso!“ zavolal a pes k němu přiběhl. Jeho celé jméno znělo *Oso Cazador* – Lovec medvědů. Dal mu je Gilův zesnulý přítel Miguel,

psův původní pán, který ho v horách u Yellowstone vycvičil k lovu grizzlyů. Miguel před rokem zemřel na rakovinu a jeho dcera Carmen se s Osem objevila na pohřbu, aby se Gila zeptala, zda by ho nenechal žít na ranči – její byt v Los Angeles byl přece jen příliš malý pro půlmetrákové zvíře. Ještě než se Gil stačil rozmyslet, měla Marie v ruce vodítko a vítala Osa do rodiny. Ukázalo se, že jde o šťastné soužití. Oso držel kojoty daleko od hříbat, dával pozor na Marii a její matku, když byl Gil pryč, a bystrým zrakem na velkou dálku uměl pozorovat pohyb lovné zvěře.

Oso měl v sobě po pravdě řečeno něco čertovského. Kdykoli Gil nebyl v domě, hlídal Marii až s přehnanou starostlivostí a v psím úsměvu, s nímž ve chvílích štěstí a spokojenosti cenil zuby, bylo cosi stěží interpretovatelného. Svým způsobem Gilovi připomínal mladé příslušníky SEAL, s nimiž pracoval – byl naprosto věrný, inteligentní, pružný a nebojácný, i když občas paličatý. A stejně jako tito mladíci i Oso se občas pokoušel s Gilem utkat o vůdčí postavení. Gil si svůj alfa status dokázal vůči lidem i psu udržet pouze ryzí silou vůle. Tato železná vůle byla dědictvím po otci a za tento rodinný rys byl vděčnější než za cokoli jiného. V týmech DEVGRU nebyl nejsilnější, největší ani nejrychlejší, nebyl ani nejlepším střelcem, ale v poli mu jenom jeho pevná vůle mnohokrát umožnila uspět tam, kde fyzicky zdánlivě zdatnější muži selhali.

To byl důvod, proč byl často považován za muže činu.

Obrátil koně a klusem zamířil k horám. Oso měl ve zvyku i za chladného počasí běžet v koňském stínu a i když si Gil nebyl zcela jistý, domníval se, že to dělá proto, aby mu slunce nesvítilo do očí.

Během dvaceti minut prošli branou na západní hranici ranče a Gil se zastavil, aby si stočil další cigaretu. Pokušoval v sedle a z kapsy vytáhl mléčnou kost, kterou hodil dolů Osovi. Pes předními tlapami

ihned vyhrabal mělkou jamku, psí pamlsek do ní hodil a zahrnul ji mordou. Pak se posadil a zaštěkal, že chce další.

Gil se zasmál, důkladně potáhl z cigarety a hodil mu další kůstku. Oso ji hned sežral.

O dvě hodiny později dorazili na temeno vysokého hřbetu, kde Gil sesedl a s otěžemi v ruce přehlížel Spencerovo údolí pod sebou. Věděl, že dole v podrostu se opatrně pohybuje jelen. Brzy začne říje a jeleni zapomenou na ostražitost, nyní si ale ještě dávali pozor a to byla doba, kdy je Gil lovil nejraději. Střílet na zvíře, které je nadopované hormony, troubí jako o život a téměř si říká o to, aby stiskl spoušť, to pro něj nemělo velký půvab. Z lesa nalevo od něj, necelých sto metrů dole po svahu, vystoupil z lesa velký jelen. Oso si lehl, aby dal znamení, že zpozoroval kořist.

Gil vytáhl pušku z pouzdra, odklopil krytky optického zaměřovače a zapřel zbraň do ramene, aby se na cíl blíže podíval. Jelen, statný desaterák, bezstarostně přežvykoval plnou tlamu trávy. Gil opět sklopil krytky zaměřovače a vrátil pušku do holstru. Na slabých sto metrů ho mohl málem dostat kamenem. Na zvěř nikdy nestřílel ze vzdálenosti menší než nějakých 450 metrů. Větší cenu než úlovek měl pro něj lov samotný.

Klisnu uvázal k nedaleko stojící soušce a odsedlal ji. Pak nalil vodu do jídelní misky pro Osa a za sedlem si vyčistil kousek půdy. Když měl střelecké postavení připravené, vytáhl pušku, zalehl a čekal. Čas si krátil odhadováním síly mírného vánku, přičemž podvědomě propočítával souřadnice pro jednotlivé cílové prostory v údolí. Už téměř nepracoval se skutečnými čísly, jeho mozek už kaluloval stejně automaticky, jako že dvě a dvě jsou čtyři.

Po čtyřiceti minutách se Oso postavil a upřeně se zahleděl do údolí.

Gil opět vzal pušku a začal prohledávat terén dále pod jejich pozicí. Ve vzdálenosti asi devět set metrů stál bokem k němu ve třicetistupňovém svahu mladý osmerák. Optický zaměřovač byl nastaven tak, aby kompenzoval propad střely nad plochým terénem, takže Gil bez přemýšlení věděl, že musí zamířit o něco málo níže než obvykle, aby tak vyrovnal přednastavenou kompenzaci. Právě s tímto se nováčci v týmech SEAL často vyrovnávali nejobtížněji.

Nitkový kříž umístil na hřeben jelenovy páteře těsně za kohoutkem, kam chtěl vyslat kulku ráže 7,62 mm. Pak záměrný kříž posunul nepatrně dolů, jako kdyby se chystal vystřelit na cíl vzdálený sotva 750 a nikoli 900 metrů. Takový způsob střelby se prostě nedal naučit. Byla to preciznost získaná tisícovkami ran vypálených na střelnici. Kdyby měl Gil sebemenší obavu, že zvíře zmrzačí nebo mu způsobí bolest, zamířil by na snáze zasažitelnou komoru.

V okamžiku, kdy lehce nabral dech a chystal se stisknout spoušť, opět se to stalo – tak živá vzpomínka na prvního protivníka zabitého v boji...

DRUHÁ IRÁCKÁ VÁLKA TRVALA TEPRVE MĚSÍC. GIL A JEHO PARTÁK Tony byli vysláni do malého města u Bagdádu, aby pomohli dvěma rotám námořní pěchoty, které byly decimovány palbou nepřátelského odstřelovače. Jeden z mariňáckých odstřelovačů již byl mrtvý a morálka začala upadat způsobem, který může být důsledkem pouze střelby nepřátelského snipera. Proto velitel námořní pěchoty požádal o taktickou podporu a o půl hodiny později vrtulník *Cayuse* vysadil Gila a Tonyho v týlu námořních pěšáků. Během postupu těmito pěti pekelnými bloky mohli oba vojáci SEAL získat nejčerstvější informace o situaci z okolních nadávek a remcání.

Než se dostali do přední linie námořní pěchoty, stačil si Tony na mapě vyznačit polohu všech třinácti zraněných a mrtvých mariňáků. Popadl Gila za loket a zatáhl ho do krytu v betonové garáži.

„Podívej!“ řekl, klekl si na koleno a rozložil mapu. „Vidíš tu pravidelnost zásahů? To není náhoda! To značí jednoho chlapa, Gile. A ustupuje cik-cak. Vidiš...? Prstem přejel po souřadnicové síti tam a zpět, aby doložil svá slova. „Přesouvá se od rohu k rohu, aby si udržel volné výstřelné pole – a všichni naši zasažení mariňáci jsou uvnitř té zmenšující se cílové zóny. Ten hajzl jim pořádně pouští žilou a než se kluci dostanou na druhou stranu města, ztratí dalších deset lidí. A pak se ten zasranej *arabáš* prostě vypaří – problém ale je, že takhle to teda, *kurva*, nenecháme!“ Rychle složil mapu a zastrčil ji za neprůstřelnou vestu. „Takže teď najdeme toho zatracenýho velitele a donutíme ho, aby než začne zapadat slunce, ten zasranej postup zastavil – nebo ještě radši! – nechal kluky ustoupit o jeden nebo dva zkurvený bloky. To by toho arabášského hajzla vylákalo přímo před nás! Pak mu stoupneš na čuráka a já mu ho uříznu přímo u koulí!“

Když vycházeli z garáže, objevil se na rohu pomocný zdravotník od námořnictva a dvojice nosičů s nosítky, na nichž ležel mladý námořní pěšák s úplně ustřeleným obličejem.

„Položte ho na zem!“ zařval zdravotník. „Musím mu otevřít krk, do prdele!“

Gil stál nad umírajícím mariňákem a ohromeně zíral na beztvářou masu v místech, kde byl dříve chlapcův obličej. Nemohl pochopit, jak může být člověk bez tváře vůbec ještě na živu.

Zdravotník rychle provedl tracheotomii, aby otevřel pěšákovy dýchací cesty, pak nosiči opět zvedli nosítka a zamířili ulicí směrem k zdravotnímu evakuačnímu týmu.

„Hni sebou!“ řekl Tony a bouchl Gila do ramene. Oba se pak vydali hledat majora od námořní pěchoty, který řídil obsazení města.

Tonyho to stálo dost důrazného přesvědčování, než se mu majora podařilo přimět k ústupu ze dvou draze získaných domovních bloků. „Podívejte, majore, s dovolením – *pane*. Zavolal jste si nás. A říkám vám, že víme, jak zabít toho arabášského bastarda! Pane, když se stáhnete jen o dva bloky, ti hajzlové si budou myslet, že vyhrávají tuhle zatracenou bitvu. A ten jejich zkurvenej sniper nedokáže odolat pokušení, aby se vrátil do téhle nejlepší pozice.“ Tony ukázal postavení na letecké fotografii, upevněné na zdi velitelského stanoviště. „Do prdele, pane, jsem si jistý, že to je místo, odkud dostal šest vašich mariňáků za nece-
lých deset minut!“

„Kde si na něj chcete počkat?“ chtěl vědět major.

Tony ukázal na vysokou budovu ve středu bloku jižně od předpokládané ostřelovačovy pozice. „Zaujmeme postavení tady nahoře, pane, budeme mít odtud skvělý výhled shora na jeho hnízdo.“

Major pohlédl na svého kapitána. „Co si myslíš, Steve?“

Kapitán pohlédl na Tonyho. „Uvědomujete si, že až se stáhneme, ten barák se vrátí nepříteli. Budete odříznutí a obklíčení.“

Tony se zazubil. „Jen na chvíličku, kapitáne.“

Kapitán přikývl a obrátil se na majora. „Kdybych velel já, pane, zařídil bych se podle jeho rady. Zdá se, že ví, o čem mluví.“

„Dobře,“ řekl major. „Kolik času budete potřebovat k zaujetí pozice?“

„Nemělo by nám to trvat déle než patnáct minut, pane,“ odpověděl Tony. „Pak se můžete začít stahovat. Nepřátelský odstřelovač by se měl přiblížit jednou z těch uliček, aby se dostal zpátky do pozice. A až to udělá, máme ho v pytli, pane.“

O dvacet minut později byli Gil a Tony na místě s dokonalým výhledem na hnízdo nepřátelského odstřelovače v rohu masného trhu. Ze svého dobře skrytého postavení na střeše třípatrové obytné budovy sledovali, jak kolem jejich pozice ustupuje námořní pěchota. Během deseti minut byli izolovaní a brzy je odříznou pronikající nepřátelské oddíly, vracející se znovu obsadit terén ztracený během první poloviny dne.

„Teď jich můžeme hromadu dostat,“ řekl Gil, pozorující nepřítele, který se blížil prázdnými ulicemi, optickým zaměřovačem své odstřelovačské pušky M-21, která byla tehdy ještě ve výzbroji.

„Což je přesně to, na co ten arabášskej sniper čeká,“ řekl hořce Tony, jenž sám sledoval situaci zaměřovačem své M-21. „Čeká na to, jestli nějaký náš odstřelovač využije tenhle snadnej cíl. Dej mu čas. A do prdele, měj oči na štopkách a hledej arabáše s dragunovem. To bude tvůj chlápek.“

„Můj chlápek?“ Gil na chvíli odtrl oko od zaměřovače.

Tony se zasmál. „Nenapadá mě lepší čurák, kterej by tě připravil vo věnec, Gilligane.“

Gil pocítil, jak se mu náhle začaly potit dlaně a přiložil opět oko k zaměřovači. Pečlivě si prohlížel každého muže, který se dostal na dohled, jejich zbraně, vousy a tváře, mnohobarevné kúfje vlající ve větru během jejich odvážného postupu. Mnozí z nich se smáli a vzrušeně gestikulovali, nadopovaní nějakými drogami, přesvědčení, že se jim daří vypudit námořní pěchotu z města.

Jakýsi muž, oblečený v zelené a vyzbrojený delší zbraní než byl obyčejný kalašnikov, náhle vyrazil z prádelny a zmizel pod markýzou.

„Viděl jsi to?“ řekl Gil. „Vypadá to, že chlápek s dragunovem právě zapadl pod tu markýzu.“

Dragunov byl poloautomatická puška ráže 7,62 mm, která byla v sovětské výzbroji od roku 1963. Tato masivní zbraň sice nebyla původně vyvinuta jako odstřelovačská puška, přesto se během této doby stala na Středním východě oblíbenou zbraní odstřelovačů. S instalovaným optickým zaměřovačem měla účinný dostřel 1 300 metrů.

„Vidíš optickéj zaměřovač?“

„Ne, nemělo to zaměřovač, ale pažba byla zabalená v látce.“

„Nejspíš to byl jen RPK,“ řekl Tony. „Náš chlápek nestřílí s obyčejnou muškou a hledím.“

RPK-74 byl lehký kulomet, který vypadal jako přerostlý AK-47.

O pár minut později vyrazila zpod markýzy temně zelená čmouha a tentokrát k její pušce byl upevněný zaměřovač. „Mám ho!“ řekl Gil. Nemohl ale pořádně zamířit, protože odstřelovač během postupu uličkou opatrně přebíhal z obchodu do obchodu.

„Kurva, vidíš, co jsem ti povídal!“ řekl Tony. „Přesouvá se zpátky do té zasraný pozice! Jen buď trpělivý a nech ho přijít přímo do svý palebný zóny. Až se obrátí, aby vylezl do těch zasranejch schodů, nastaví ti záda – a v té chvíli ho dostaneš!“

Nepřátelský odstřelovač naposledy přehlédli uličku, očima usilovně prohledával střechy domů. Gila nebo Tonyho, ukryté mezi troskami, však neměl nejmenší naděje objevit. A pak rychle jako ještěrka přeběhl přes ulici k schodišti stoupajícímu podél zdi budovy, kterou chtěl opět obsadit.

Vstoupil na schody a na necelých dvě stě metrů nastavil Gilovi záda.

„Sejmi ho,“ řekl Tony klidně a pozoroval odstřelovače přes vlastní záměrný kříž pro případ, že by Gil minul.

Gil zamířil na ostřelovačovu páteř těsně pod šíjí a stiskl spoušť. Nepřátelský snajpr byl na místě mrtvý, klesl na kolena a pak padl po zádech na schodiště.

„Jak sis ustlal, tak sis lehl, hajzle.“ Tony praštil Gila do ramene. „Až bude po boji, tak toho čuráka najdeme a vezmeš si kančí tesák.“

A NYNÍ BYL GIL ZALEHLÝ ZA SEDLEM A POZOROVAL JELENA, elegantně se pohybujícího v trávě. Zvíře se zastavilo, aby zavětrilo. Gil se lehce nadechl a stiskl spoušť. Střela přerвала jelenovi krční páteř těsně před kohoutkem. Zvíře zhaslo a padlo k zemi, aniž vědělo, co je zasáhlo.

2

AFGHÁNISTÁN, PROVINCIE NANGARHAR

PRAPORČÍK SANDRA BRUXOVÁ A JEJÍ DRUHÝ PILOT praporčík Billy Mitchell seděli vedle sebe v otevřených dveřích svého vrtulníku UH-60M Black Hawk, kouřili cigarety a klábosili. Sandra, devěťadvacetiletá modrooká tmavovláška, byla skvělý pilot vrtulníku a zahajovala již svůj třetí turnus na Středním východě. Oba sledovali výcvik šestičlenného oddílu amerických armádních rangerů nacvičujících noční přepad a únos momentálně naplánovaný na příští týden. Sandra a Mitchell byli příslušníci *Night Stalkers*, piloti elitního 160. leteckého pluku zvláštního určení (SOAR), který rutinně spolupracoval s armádami i námořními jednotkami zvláštních služeb. V této komunitě byli proslulí jako nejlepší z nejlepších, frajeři ve vzduchu pracující

pro frajery na zemi. Sandra byla první pilotkou, která mezi ně pronikla.

Rangeri manévrovali v chatrné překližkové atrapě vesnice, pracovali načasování útoku. Místo nácviku bylo považováno za „bezpečné“, protože leželo asi osmdesát kilometrů za liniemi (pokud v této bohem zapomenuté zemi něco jako „linie“ vůbec existovalo). Cílem operace měl být únos muslimského duchovního Ásifa Kohistáního, žijícího v malé vesnici na severu provincie Nangarhar. Kohistání byl vůdcem islamistické politické strany zvané Hezbe Islámí Chánis (HIK). Hezbe Islámí Chánis získávala politický vliv v afghánském parlamentu a současné zpravodajské informace naznačovaly, že Kohistání nyní spolupracuje s Tálibánem, aby v provincii Nangarhar i okolním území s ohledem na plánované americké stažení upevnil svou rostoucí vojenskou moc.

Bylo jasné, že pokud oddíl Hezbe Islámí Chánis a Tálibánu oživí aktivitu, americká vojska nebudou moci dodržet stanovený harmonogram stažení. Tudíž bylo nezbytné Kohistáního odstranit ze hry dříve, než se stane stejně silným jako obtíže vyvolávající Gulbuddín Hekmatjár, vůdce strany Hezbe Islámí Gulbuddín (HIB) se základnou v hindkúšském údolí Šók. Obě strany během minulého roku výrazně posílily svůj vliv v parlamentu a shodly se v rozhodném odporu proti afghánsko-americké spolupráci.

Sandra zahodila kouřící špaček cigarety, natáhla se na záda na palubu helikoptéry, zavřela oči a spokojeně se pro sebe usmívala. Minulou noc měla na letecké základně u Džalalabádu tajnou schůzku s velitelem týmu rangerů kapitánem Seanem Bordeauxem a vyspali se spolu. To oba opravdu potřebovali, protože jejich manželské protějšky, také vojáci, sloužili na opačné straně světa. Šest měsíců bez sexu je dlouhá doba pro každého, ale jejich práce byla

mimořádně vyčerpávající a tento stres byl už dlouho navíc ještě jitřen jejich neobvykle silnou vzájemnou přitažlivostí – což byla vina jen a pouze Matky přírody. Jejich vzájemné sexuální napětí se tím ale rozptýlilo, oba byli nyní schopni myslet mnohem jasněji a dokázali se plně soustředit na své úkoly.

„Nějaké zprávy od Beth?“ zeptala se Sandra.

Sedící Mitchell mhouřil oči do dopoledního slunce a pozoroval rangery, kteří se vrátili do výchozí pozice před další „infiltrací“ do vesnice. Se Sandrou představovali jediné bezpečnostní zajištění výcviku. Melancholicky zatáhl z cigarety a přemýšlel o manželce, která měla během necelého týdne porodit.

„Včera večer,“ odpověděl. „Řekla, že to může přijít každou hodinou. Co já vím, možná, že rodí právě teď. A jak to, že ty a John nemáte žádné děti?“

Obrátila k němu hlavu. „Vypadám snad, že jsem připravená mít děti?“

Zasmál se. „No jo, u vás je to asi trochu jiný.“

„Dá se to tak říct,“ konstatovala a zvedla se na loktech. „Chci říct, vidíme se tak snad čtyři měsíce v roce. Někdy uvažuji, proč vůbec...“

Před black hawkem se rozřehtal kulomet a vzduchem zasvištěly kulky.

„Kurva, co to je!“ zařval Mitchell a popadl svou M4. „Nepřítel vepředu!“

„Jdeme!“ zaječel jeden z rangerů ze vzdálené strany překližkové vesnice.

Na zemi se roztrhly první dva minometné granáty a naříkavý zvuk jejich exploze pročísl vzduch. Vzápětí dopadly další dva a charakterné imitace budov se rozlétly jako domečky z karet. Nejbližší dvojice rangerů se vyhoupla na nohy a hnala se k black hawku. Další granát dopadl přímo před ně a oba vojáci zmizeli.

„Ježíši Kriste!“ Sandra se rychle drápala do kokpitu. „Kde se tady, do prdele, vzali? Jsme uprostřed zatracený pustiny!“

„Musíme tu čubku dostat ze země!“ řval Mitchell, zatímco lezl do střeleckého oddělení za ní. „Sedíme tady jak nějaká zkurvená kachna!“

Sandra přepnula páčky v kokpitu a rotory se rozběhly. Čtyři zbývající rangeři byli stále ještě skoro sto metrů za vesnicí a běželi ze všech sil k *busu*. „Budeme ve vzduchu do šedesáti sekund!“

„Nemáme ale šedesát...!“

Minometný granát zasáhl ocasní sekci vrtulníku, zvedl jeho zadní část do vzduchu a prudce jej otočil. Náraz vrhl Mitchella proti přepážce, o kterou si rozbil hlavu, Sandru vymrštil ze sedačky až do druhé části kabiny. Vzduch naplnil rachot palby ručních zbraní. Když se pokoušela zavolat pomoc rádiem, střely proděravěly trup helikoptéry.

„Do hajzlu!“ Mitchell ji popadl za paži. „Musíme vypadnout!“ Kulka ho zasáhla do prsou a padl mrtvý na palubu.

Do stroje skočil kapitán Bordeaux, chytil Sandru za límec a vytáhl ji z vrtulníku přímo do přepršky střel. Oba byli zasaženi a vypadli z otevřených dveří. Zbývající tři rangeři se, jak se dalo, kryli poblíž trupu stroje, zdálo se ale, že jsou obklíčeni ze všech stran a kryt mezi skalisky byl přinejlepším chatrný.

„Stačili jste zavolat pomoc?“ zeptal se Bordeaux a několikrát vypálil do křoví, aby nepřítel držel při zemi.

„Rádio vyřídili jako první,“ řekla Sandra a zalapala bolestí, do stehna ji zasáhla kulka z AK-47. „Myslím, že to trefilo kost, Seane! Kurva! Bolí to jako čert!“

Bordeaux popadl Mitchellovu M4, vrazil ji Sandře do rukou a napůl ji odnesl, napůl odtáhl ke skaliskům, kde se jeho muži pokoušeli zakopat alespoň pažbami svých karabin. „Jsme v pěkném průseru, chlapi. Žádný kryt a utéct není kam.“

Jeden z jeho lidí se hned dal do práce a začal Sandře na nohu přikládat tlakový obvaz. Rychle se u ní projevoval šok a již začínala blednout.

„Měli bysme rychle něco vymyslet,“ řekl jeden z rangerů. „Jak ty minomety vezmou opravu, je po nás.“

„To už mohli udělat,“ konstatoval Bordeaux. „Chtějí nás dostat živý.“

„Nebo ji,“ řekl seržant Tornero.

„Nebo ji,“ vyplivl ze sebe zhnuseně Bordeaux. Jejich radista byl v pekle a bude trvat nejméně hodinu, možná dvě, než se je někdo pokusí vyzvednout a pošle další *bus*. Předpokládalo se, že jde o velmi bezpečnou zónu, což byl ostatně také důvod, proč byla vybrána. Něco nebylo v pořádku. „Tak nevím, chlapi, ale mám pocit, že tady na nás čekali.“

Tornero cpal bavlněný tampon do rány v rameni. „No, přitom, jak se o týhle operaci žvanilo ve štábu, tak by mě to, do prdele, vůbec nepřekvapovalo.“

„Nelíbí se mi, že je s námi v téhle sračce ženská,“ konstatoval Bordeaux.

„Možná byste mě mohli vyměnit,“ zasténala Sandra, bojující s nutkáním ke zvracení.

Náhlý výbuch palby z ručních zbraní je všechny donutil zalehnout. Nepřítel se zatím přibližoval.

„Je jich nejmíň dvacet!“ zařval jeden z rangerů, kterému se konečně podařilo palbou zlikvidovat jednoho z útočníků. „Utahují smýčku.“

Bordeaux si uvědomoval, že hra je u konce. Byl čas se buď vzdát, nebo uniknout. A vyklouznout se dalo jedině tehdy, když Sandru nechají na místě.

„Seržante, vy tři pomážete támhle k té kotlině!“ rozkázal. „Jiná cesta není. Snažte se probít na sever k našim. O kapitulaci tady nemůže být řeč.“

Tornero se pohledem dorozuměl se zbylými dvěma členy týmu, všichni zavrtěli hlavou. Pohlédl zpět na Bordeaux a zazubil se. „Myslím, že zůstaneme, kapitáne.“

„Řekl jsem, abyste vypadli!“

Tornero se nadzdvihl, aby mohl hodit granát a opět se přikrčil do krytu. „Můžete nás klidně postavit před vojenský soud, jestli z toho vyvážneme živí, pane. Ale zůstáváme.“

„Zatracení paličáci,“ zamumlal Bordeaux, když popolezl, aby měl lepší výhled na kotlinu na severu. Ale již ji obsadili tři nepřátelé, kteří zahájili palbu hned, jak zahlédli jeho obličej. Odjistil granát, vrhl ho směrem k nim a stáhl se zpět k ostatním. Přitom dostal další zásahy, jeden do paže a další do neprůstřelného panelu na zádech. Granát se ostrým zaduněním roztrhl a vzduchem se rozlétly části lidských těl. Bordeaux a jeho lidé se zvedli a přikrčení zahájili palbu všemi směry na nepřítele, který se nepřestával přibližovat.

Jeden z rangerů dostal zásah do obličeje a padl na záda.

Bordeaux věděl, že jim zbývá již jen několik sekund. Vystřílel zásobník své M4, vytáhl pistoli M9 a v pokleku se obrátil, aby zamířil na Sandru.

Zamrkala na něj a zakryla si oči rukou.

Na zlomek okamžiku zaváhal ve vzpomínce na minulou noc a pak stiskl spoušť.

V tom mu střela 7,62 mm ustřelila část hlavy, takže když se hroutil k zemi, kulka z jeho pistole se zaryla do země poblíž Sandřina ramena.

Seržant Tornero se otočil a zahájil palbu na muže, který zabil Bordeauxe. Proděravěl ho od pasu až po hrdlo, současně však sám dostal řadu zásahů do pancíře, končetin a břicha. Padl dopředu

na ruce a kolena, stále zasahován střelami, vykašlával krev, přesto zoufale lezl k Sandře, aby ji zakryl vlastním tělem.

Sandra se snažila vytáhnout Tornerovu pistoli z pouzdra, když tu ji zakryla slunce stínová postava tálibánského bojovníka. Stoupl jí na ruku a sehnul se, aby vytáhl pistoli z pouzdra, hodil ji jednomu ze svých mužů a odvalil Tornerovo tělo stranou. Nevzrušeně promluvil pašunsky, ukázal na americké zbraně na zemi a dal rozkaz k sebrání kořisti. Rangeři byli rychle obráni o pancíře a munici, boty, peníze, hodinky, psí známky – všechno.

Sandra byla natolik v šoku, že si jen nejasně uvědomila, že ji zvedl ze země a přehodil si ji přes rameno podsaditý, svalnatý muž. Na chvíli otevřela oči, viděla dozadu ubíhající zem a vpřed a vzad se míhající v sandálech obuté nohy svého vězněte.

Šli celý zbytek dne, střídali se v nesení zajatkyně a mířili k úpatí hor v blízkosti pákistánské hranice. Někdy po setmění se Sandra probrala a cítila, jak ji strčili na korbu malého nákladního auta, které se rozjelo dál do výšin Hindukúše. Zamumlala, že je jí zima, a někdo na korbě musel mluvit anglicky, protože o několik okamžiků později ji přikryli kabátem.

Když se příště probrala, svítilo jí do oka ostré světlo. Z nákladů ji na něčem, co jí připadlo jako prkenná deska, odnesli do chabě osvětlené chatrče, kde ucítila, jak do ní zapíchali jehly. Hlasitě zajčela a zápasila s bolestí, když jí kdosi do rány vsunul ocelovou sondu. Během vyjímání kulky a zašívání rány ji přidržoval někdo se silou gorily. Poté jí přes hlavu přetáhli špinavý hnědý pytel, naložili zpět na nákladák a pokračovali v cestě.

Později v noci jí pytel stáhli a dali jí napít mnohem víc vody, než o kolik stála, přitom jí celou dobu do obličje svítilo ostré světlo baterky. Kašlala a zalykala se, spolykala však, co mohla, až nakonec jídelní miska zmizela a vrátil se pytel. Připadalo jí, že trvalo věčnost,

než se nákladák opět zastavil a ona byla odnesena do dalšího domu, kde ji přivázali k jakési dřevěné posteli.

Když se ráno probudila, lomcovala jí s nohou horečka a bodavá bolest. Stále byla přivázaná k posteli, boty a leteckou kombinézu jí vzali a místo ní ji oblékli do jakýchsi špinavých bílých šatů, zhotovených z hrubé látky. Vedle postele seděl asi čtyřicetiletý muž v brýlích s tmavou obroučkou, které se zdály být pro jeho obličej příliš velké, a četl Korán. Oblečený byl do bílého hábitu muslimských mullů, pečlivě přistřižený vous měl prokvetlý šedinami.

Vzhlédl a viděl, že ho pozoruje. Pomalu zavřel Korán a odložil ho vedle sebe na stůl. „Jste vzhůru,“ pronesl dobrou angličtinou.

„Chtěla bych zpátky uniformu,“ bylo první, co řekla.

Sundal brýle, složil je a zastrčil do kapsy svého roucha. „Byla spálena,“ odpověděl. „Nohu jsme vám ošetřili a jste nyní daleko od svých lidí. Velmi daleko. Tady vás nedokáží najít. Jsem Ásif Kohistání z Hezbe Islámí Chánis. Jsem politický vůdce, kterého jste se vy a vaši přátelé chystali protiprávně unést z mé vesnice v Nangaharu.“

„Bruxová,“ řekla Sandra. „Sandra J., praporčík. Číslo 280-76-0987.“

Vážně se usmál. „To již vím.“ Vzal ze stolu hrst psích známek odňatých Sandřiným mrtvým krajanům a vybral z ní ty její. „Jste také katolička. Co dalšího mi můžete říci o záměrech CIA proti mé straně? Připravuje vojenské úderý?“

„Může mě odvázat?“ zeptala se Sandra, v ústech sucho jako na poušti.

Odložil psí známky stranou. „Je vyloučeno, že byste mi neřekla, co chci vědět,“ řekl trpělivě. „Bude pro vás lepší, když mi to řeknete teď. Vyhnete se tak velkým nepříjemnostem.“

„Jsem jen pilot,“ řekla. „CIA nám nic neříká o svých plánech. Nevím ani, proč vás chtějí.“ Sandru nejvíce znepokojovalo, že to byla

pravda. Neměla ponětí, proč CIA chtěla Kohistáního či zda se plánují nějaké vojenské údery.

„Nejste jen pilot,“ řekl a zvedl ze stolu její ramenní nášivku *Night Stalker*. „Jste jedním z těchto lidí. To jméno známe velmi dobře. Dám vám poslední příležitost říci mi, co chci vědět. Pak zavolám Rameše.“

„Opravdu mi musíte věřit,“ prosila. „Nic nevím! Kdybych věděla, tak vám to řeknu. CIA mi může být ukradená.“

„To není odpověď, kterou čekám.“

„To chcete, abych si něco vymyslela?“ zeptala se bezmocně. Zatímco ležela a snažila se rozpomenout na fingované výslechy, jimiž prošla v kurzu přežití, Kohistání klidně zvedl z nohou dosud přehlédnutou hůl a ostře ji uhodil do zranění ve stehně.

V noze jí explodovala bolest. Nedobrovolně se prohnula vzad, celé tělo strnule napjaté, jen stěží potlačila výkřik, který se jí dral ze rtů. Hluboce lapala po dechu, připravovala se na další ránu, věděla ale, že to je marné. Bolest byla příliš intenzivní.

Postavil se a hůl zvedl vysoko nad hlavu.

„Ne... Řeknu vám!“

Znovu udeřil a tentokrát s opravdu zuřivou silou. Sandra zaječela bolestí, mysl jí vířila a vzápětí mulla udeřil potřetí. Naříkala v agónii, nepokrytě vzlykala a v zoufalé snaze odvrátit čtvrtou ránu blábolila naprosto vymyšlenou informaci.

Kohistání se zastavil těsně před úderem a se šklebem odhodil hůl do nohou postele. „Vidíte, jak nesmyslné... jak zbytečné bylo vaše utrpení?“

Zavřela oči a snažila se vzlykat co nejtíšeji ve snaze udržet si alespoň malý zbytek důstojnosti.

„Otevřete oči,“ tyčil se nad ní. „Víte, proč vaše země v Afghánistánu prohraje? Neohrožení kapitalisté prohrají, protože posílají

ženy, aby za ně bojovaly v jejich válkách. Teď pošlu pro Rameše, abych si ověřil, že jste mi řekla pravdu.“

Odešel a po několika okamžicích do místnosti vstoupil brutálně a vztekle vyhlížející muž. Na stůl s kovovým zachřestěním odhodil plátěný vak.

Sandru sevřela náhlá hrůza, znovu zavřela oči a snažila se učinit neviditelnou.

3

MONTANA

GIL A MARIE ROZHAZOVALI VE STÁJI ČERSTVÉ SENO, když tu mu na mobil zavolala tchyně, že má na telefonu v domě hovor.

„Hned jsem zpátky,“ řekl manželce a zastrčil telefon zpět do kapsy.

Marie na něj ani nepohlédla. Přerázla šňůru na dalším balíku sena a rozkopla jej nohou.

„Nejspíš o nic nejde, děvče.“

Zastavila se a pronikavě na něj pohlédla. „U námořnictva nejde nikdy o nic. Je to jen měsíc a měl jsi dostat dva. To mi chceš tvrdit, že se loď neudrží na hladině bez Gila Shannona na palubě?“

Usmál se, věděl, že manželka si zatraceně dobře uvědomuje, že není žádný řadový námořník. „No, plavou docela dobře..., ale posádka se nevzdálí na dohled od pevniny, pokud nejsem na palubě.“

Zavrtěla hlavou a vrátila se k práci. Sarkastický humor už pro ni neměl takový půvab jako dříve.

Gil našel telefon na kuchyňském stole a odešel s ním na zadní verandu.

„Shannon.“

„Gile, tady Hal. Něco se stalo a řekl jsem si, že je to tak důležité, že bych ti měl zavolat. Můžeš mi zavolat zpět ze svého satelitního telefonu?“ Vrchní loďmistr Halligan Steelyard byl dalším příslušníkem DEVGRU (United States Naval Special Warfare Development Group alias SEAL Team Six) a jedním z Gilových nejbližších přátel. U námořnictva sloužil, už když byl Nimitz ještě v kolébce a mezi příslušníky SEAL byl jakousi institucí samou o sobě.

„Počkejte minutku.“ Gil zavěsil telefon a přešel do ložnice, kde měl satelitní telefon zajištěný proti odposlechu, a zavolal Steelyardovi zpět. „Co se děje?“

„Omlouvám se, že tě s tím otravuju doma,“ omlouval se Steelyard. „Sean Bordeaux to včera s pěti svými lidmi koupil v léčce v provincii Nangarhar, jižně od Džalalabádu.“

Gil s Bordeauxem v minulosti mnohokrát pracoval a považoval ho za přítele, ale jeho ztráta nepatřila ke zprávám, která by člověka, jako byl Steelyard, přiměla k telefonátu přes půlku světa. „A co ještě, štábní?“

„Ve stejné léčce byl zajat pilot od *Night Stalkers*,“ pokračoval Steelyard. „Tálíbán zaskočil mašinu na zemi, když rančeři nacvičovali operaci, všechny postřílel, zabil druhého pilota a obral mrtvolu. Problém je v tom, že pilot, kterého odtáhli, je žena, pěkná žába, devětdvacet let... Jediná ženská u *Night Stalker*. Média to nevezmou dobře, zvláště jestli se objeví zakrvácená na al-Džazíře. Řekl jsem si, že bys rád dostal hlášku předem, protože počítám, že je jen otázkou času, kdy ti zavolají ze SOG.“

SOG byl Special Operations Group CIA, rozvinutější verze kdysi neblaze proslulé, mezitím zlikvidované MACV-SOG (Military Assistance Command, Vietnam – Studies and Observations Group), v níž svého času sloužil Gilův otec. I když CIA stále získávala personál prostřednictvím SOG ze všech složek americké branné moci – stejně jako za vietnamské války – v současnosti již nesměla mít své vlastní specialisty. A tak byli operativci jako Gil Shannon často stahováni od svých kmenových Special Mission Units (SMU) a prováděli samostatně operace, které byly často tak přísně utajované, že o nich nikdo jiný ve zvláštních jednotkách absolutně nic nevěděl... Přinejmenším ne oficiálně.

Gil byl v současnosti kmenově přidělen k DEVGRU, stejně jako vrchní loďmistr Steelayrd. DEVGRU, americkou vládou tak přísně utajovaná, že raději ani nepřiznávala její existenci, byla jednou z pouhých čtyř jednotek SMU v amerických ozbrojených silách. Dalšími třemi byly armádní Delta Force, letecká 24. zvláštní taktická peruť a Intelligence Support Activity – též v armádní podřízenosti.

Gil sáhl do kapsy bundy pro tabák. „Mluvíme o praporčíku Sandře Bruxové, vrchní?“

„Jo. Znáš ji?“

„Párkrát nám dělala letecké krytí,“ řekl Gil. „Roztrhají ji na kusy, vrchní. Jak se to stalo?“

„Momentálně to vyšetřuje CID,“ řekl Steelayrd. CID bylo Army Criminal Investigation Command – původně zřízená v době I. světové války za generála Pershinga jako Criminal Investigations Division. Kvůli kontinuitě se o úřadu stále hovořilo jako o CID.

„Mluvil jsem ale s jedním naším člověkem od NCIS, který má dobré kontakty.“ NCIS byla Naval Criminal Investigative Service.

„Řekl, že CID právě sebrala nějakého pákistánského zpravodajce, který prodával informace druhé straně. Myslím, že mohl dát nepříteli tip o plánu armády na únos nějakého mullu z Al-Káidy, z kterého byla nervózní. Poslechni, zavolám ti za pár dní. Co říkáš?“

„Dobrý, vrchní, jo. Díky za hlášku.“

„Jako by se stalo.“

Gil sešel dolů, kde jeho tchyně v kuchyni připravovala sendviče. „Díky za zavolání, mami.“

Usmála se. „Zase nás opouštíš?“ Jmenovala se Janet, bylo jí pětasedesát, měla malou postavu, dlouhé šedé vlasy nosila stejně jako její dcera spletené do copu koňáček.

„Ne,“ řekl. „Ne, byla to jen informace, abych byl v obraze.“

„Myslíš, že tohle ti Marie uvěří?“ zeptala se Janet.

Zasmál se. „Jste jedna jako druhá, co?“

Potrásla hlavou a nabídla mu talíř pečeného hovězího sendviče s bramborovými lupínky. „Dáš si pivo?“

„Ano,“ řekl a z celého srdce si přál, aby Sandru Bruxovou neznal osobně. Před půl rokem se jedné noci společně od srdce zasmáli, když si vyměňovali historky o tom, jak je obtížné udržet pohromadě manželství.

VEČER POTÉ, CO TCHYNĚ UMYLA NÁDOBÍ OD VEČEŘE a šla si lehnout, seděl Gil v houpací židli před krbem a balil si cigaretu.

Přišla Marie a sedla si na před něj na krb se skleničkou bílého vína v ruce. „Takhle jsem tě už viděla,“ řekla tiše. „Dneska jsi ztratil přítele, vidě?“

Vzhlédl k ní od cigarety. „Ve skutečnosti je to ještě horší.“

„Jak to?“

„Tálíbán včera zajal jednoho našeho pilota vrtulníku.“ Olízl okraj cigaretového papírku a stočil cigaretu tak, že vypadala téměř jako z obchodu. „*Night Stalker*. Pro nepřítele je to trofej jako hrom. Téměř stejně cenná, jako kdyby chytili někoho od SEAL nebo zelených baretů.“

„A ty ho znáš, předpokládám?“

„Je to *ona*,“ řekl tiše, vsunul cigaretu mezi rty a zapálil ji sirkou. „Je jí devětadvacet. Hezká. Až se o tom dozví novináři, bude to peklo.“

Marie přikývla a usrkla vína. „Další Jessie Lynchová,“ pronesla smutně. „Takže kdy odjíždíš?“

„Kvůli tomu mě nevolali.“

„Na to jsem se tě neptala.“

Seděl a o spánek se opíral rukou, v níž držel cigaretu. „Bejby, zatím ani nevím, kde je.“

Marie s povzdychnutím odložila sklenku a třela si kolena. „Gile, je mi líto, ale těchhle vytáček už mám dost. Odjíždíš, nebo ne?“

Pohlédl na ni, hlas sotva silnější než šepot. „Odjíždím. Nedokážu ti to vysvětlit, ale mám pocit, že kromě lásky k tobě je to ta jediná věc, kvůli které jsem se narodil. A jak s takovým pocitem má člověk žít?“

Vytréla si slzy z očí. „A jak s tím mám žít já?“

Nedokázal snést její pohled a sklonil hlavu. Byla jediným člověkem, kterého se po intelektuální stránce obával. „To je férová otázka,“ řekl. „Když mě požádáš, abych čekal až na zavolání, udělám to. Docela dobře to může být až za měsíc... pravděpodobně tak.“

„Podívej se na mě,“ řekla. „Jsi nejlepší, že ano?“

Chvilu uvažoval. „Ano, madam. Myslím, že ano?“

Zvedla sklenku, dopila víno, pak sáhla po jeho cigaretě, hluboce zatáhla a vrátila mu ji. Vydechla, obrátila se a zahleděla se

do plamenů. „To děvče šlo do boje za svou zem a teď prožívá peklo na zemi. Myslím, že si na oplátku od své země zaslouží to nejlepší.“ Obrátila se a pohlédla na něj. „Tentokrát mi ale něco slíbíš *ty*. Tentokrát mi *slíbíš*, že se vrátíš domů živý. Jinak nemáš moje požehnání.“

Sevřel rty, aby potlačil úsměv. Věděl, že ho má v hrsti. „Slibuju.“

„Slibuješ co?“ zeptala se s pozvednutým obočím.

„Slibuju, že se vrátím domů živý.“

„A tenhle slib *dodržíš*,“ pravila se zvednutým prstem. „Nebo, až se dostanu do nebe, s tebou *nepromluvím*. Nepromluvím s tebou nejímí tisíc let, Gele Shannone. Rozumíš mi?“

„Ježíši Kriste,“ zamumlal. „Tak dlouho?“

„Rozumíš mi?“

„Ano, madam, rozumím... a věřím, že to myslíš vážně.“

Vstala z krbu a uhladila si spodní část riflové košile. „To bys tedy měl. Teď se jdu nahoru vykoupat. Budeš ještě vzhůru, až budu hotová?“

Vzhlédl k ní a usmál se. „Přijde na to. Dostanu polibek, než půjdeš nahoru? Něco malého na rozechřátí?“

Sklonila se a políbila ho na ústa. Pak se obrátila a odešla.

4

AFGHÁNISTÁN, PROVINCIE NÚRISTÁN, VESNICE WAIGAL

SANDRA SE PŘÍŠTÍHO RÁNA PROBUDILA DO ZVUKU velice rozhořčené hádky dvou mužů ve vedlejší místnosti. Nerozuměla ani slovu z toho, co slyšela, věděla ale, že to musí mít něco společného s ní. Už nebyla přivázaná k posteli, ale nyní to již bylo jedno. Kvůli zanícené noze stejně nebyla schopna útěku a neměla ani ponožky, natož boty. Prosté jídlo, které dostala, neznala, předpokládala ale, že to bylo nějaké dušené kozí maso. Starosti jí ale dělala špatná chuť vody. Věděla, že jestli dostane střevní infekci, nezůstane dlouho naživu, z krátkodobého hlediska ale musela kvůli přežití pít.

Přemýšlela, jestli už byl její manžel John informován o jejím zmizení. Pochybovala o tom. Žádné jiné příbuzné neměla a John

sloužil na Filipínách, kde létal s transportními stroji letectva. Sandra věděla, že jeho informování o manželčině únosu bude mít ještě nižší prioritu, než kdyby byl civilista. Jinými slovy, budou ho informovat, až se k tomu dostanou. Sandra nebyla žádný blázen. Věděla, že je fotogenická a že se ministerstvo již staví na hlavu, aby ji odsunulo z popředí příběhu, možná všechno pokud možno zametlo pod koberec. Stala se pouhým pěšcem ve velké šachové hře a nedávala si velkou naději, zvláště proto, že neměla rozvětvené příbuzenstvo, které by kvůli ní vyvíjelo tlak na oficiální místa. Těž si docela dobře uvědomovala, že v Hindukúši se i muslimská žena cení méně než dobrý soumar. A Sandra byla katolička, horší by to snad mohlo být jedině, kdyby byla Židovka.

V hloubi srdce byla přesvědčena, že její největší nadějí, jak se z toho dostat živá, jsou muži, pro které létala, lidé z komunity zvláštních služeb. Muži, kteří nenechají nikoho ze svého středu dlouho trpět, aniž by se pokusili ho najít a dostat do bezpečí dříve, než bude pozdě.

Náhle vyletěly dveře z pantů a dopadly na zem. Dovnitř vtrhl neznámý vousatý muž v *pakulu*, afghánské národní pokrývce hlavy. Zdálo se, že je skutečně rozrušený. Přistoupil k posteli a sáhl po dolním okraji jejích šatů. Zprvu se mu nebránila, protože myslela, že chce zkontrolovat zranění ve stehně, muž jí ale trhnutím vyhrnul šaty až nad pas. A za ním vstoupil další muž, který jí přitiskl ramena k posteli.

Ječela a kopala, drápala muži po očích a podařilo se jí vrazit mu do očního důlku palec, pak ji ale druhý muž uhodil dlaní do hrdla a dočasně tak přerušil průchod vzduchu jícnem. Vousáč se chytil za oko a odpočel se od postele, dovnitř ale vešli další hulákající muži. Sedli si na ni a přivázali ji k lůžku. Potom z ní strhali šaty a stále ještě lapající po dechu ji nechali nahou.

Muži do ní se smíchem dloubali a ohmatávali ji. Zavřela oči a silou vůle se snažila nekřičet, věděla, že by je to jen ještě více vzrušilo.

Vousáč se ale nesmál. Odstrčil si ostatní z cesty a postavil se nad ní se zlostným pohledem, pravé oko zalité krví. Křikl do vedlejší místnosti, odkud vešel muž s videokamerou, a ostatní dostali rozkaz odejít. Pak si vousáč spustil kalhoty a vylezl k ní na postel. Proklínal ji v jazyce, kterému nerozuměla, a v té chvíli začala křičet.

O DESET MINUT POZDĚJI VOUSÁČ, KTERÝ SE JMENOVAL Naím, seděl ve vedlejší místnosti u stolu a snažil se udržet hlavu v klidu, zatímco mu mladá žena, které chyběla většina nosu, prohlížela oko.

„Měl jsi štěstí,“ řekla tiše. „O něco blíže k sítnici a mohla tě oslepit.“

Naím ji odstrčil. „Neříkej mi, že jsem měl štěstí, Badíro. Řekni mi, co je třeba pro to udělat.“

„Jsou léky, které se dávají do oka,“ vysvětlovala, „tady ale žádné nemáme. Všechno, co mohu udělat, je oko obvázat, zatímco se bude uzdravovat.“

„Dobře. Zakryj si tvář,“ nařídil jí znechuceně a vstal od stolu.

Badíra ustoupila zpět a poslušně zvedla spodní část svého hidžru, aby si zakryla zmrzačený nos, takže jí byly vidět jen oči. Po vesnici nemusela nosit čadří nebo burku, protože byla zdravotní sestra a její manžel byl mrtvý. Právě její manžel jí krátce po svatbě odřízl nos, protože odmítla nosit burku. Naštěstí byl o několik let později zabit během náletu poblíž pákistánské hranice. Její sňatek byl sjednaný, jak tomu bylo u tří čtvrtin všech afghánských manželství.

Zvenčí vstoupil do místnosti starší muž a Tálíb se začal ježít, ale Naím ho usadil. „Starče, už se stalo.“

Starý muž se jmenoval Sábíl Nuristání a byl předákem vesnice. „Teď ji musíš odtud odvézt,“ řekl kategoricky. „Jinak sem pošlou lidi, kteří nás všechny pobijí.“

„Ne!“ utrlh se na něj Naím. „Ukážeme jim video a pak zaplatí, aby ji dostali zpět. Dříve už zaplatili.“

„Mysli trochu,“ napomenul ho Sábíl a vstoupil dále do místnosti. „Kohistání nedal svolení k jednání o výkupném. Řekl jen, že máme...“

„Ásif Kohistání tady nerozhoduje!“ vykřikl Naím. „Hezbe Islámí tady nerozhoduje! Rozhoduju tady já! Rozhoduje tady Tálíbán! My jsme tu ženu zajali, takže si s ní budeme dělat, co budeme chtít!“

„Jsi blázen, když riskuješ Kohistáního nepřátelství. Je to mocný muž.“

Naím se na starce obořil. „Co udělala Hezbe Islámí pro tuhle vesnici? Nic! Kohistání neměl ani lidi, které by poslal do té léčky. Proč si myslíš, že poslal nás místo svých lidí – co?“

Sábíl ohromeně zavrtěl hlavou. „Jak smutné. Ještě teď jsi tak hloupý, že nevidíš, že vás využívají. Vy Tálíbanci pro Hezbe nic neznamenate.“

„Zmlkni, starče. Ven!“

Nuristání odešel, Naím za ním s prasknutím zavřel dveře a obrátil se ke svým mužům. „Má štěstí, že jsem ho nenechal zpráskat. Džafare, ty uděláš pět kopií videa. Zítra dvě z nich vezmeš našim lidem do Kábulu. Napíšu pro ně instrukce, jak mají postupovat. Američané brzy zaplatí za nevěřící ženu a my budeme moci mít opět dobré věci. Budeme mít léky a více zbraní. Uvidíte. Teď se dejte do práce, všichni.“

Místnost se vyprázdnila a Naím zůstal sám s Badírou.

„Tak co, bude žít dost dlouho?“ chtěl vědět.

Badíra pokrčila rameny. „Ne, jestliže se do nohy dostane infekce.“

„Bude žít týden?“

„Ne, jestli v noze bude infekce.“

Naíma opustila trpělivost. „Je v noze infekce, nebo ne?“

„Musí být,“ řekla. „Nedostala žádná antibiotika.“

„Pak pro nějaká pošlu,“ řekl. „Máš ji na starost. Rozumíš?“

„Ano.“

„Dobře.“

Ztěžka vyšel z domu a Badíra se svou zdravotnickou brašnou vstoupila do místnosti, kde ležela k posteli přivázaná Sandra, pláčící hanbou a hnusem.

Slyšela všechen ten křik a předpokládala, že se hádají o tom, zda ji mají zabít či ne. Oči se odvážíla otevřít až poté, co ucítila, jak si Badíra opatrně sedla na kraj postele a začala jí na hnisající ránu lít peroxid.

Pokusila se promluvit, ale slova jí uvázla v hrdle.

„Dám vám něco na spaní,“ řekla Badíra s lehkým britským přízvukem. „Potřebujete být silná. V noze máte infekci.“

„Odvažte mě, prosím,“ dokázala Sandra zachraptět.

Badíra zavrtěla hlavou. „To nesmím, ale nemějte strach. Budete spát.“

„Nechci spát,“ prosila Sandra. „Potřebuji se odtud dostat.“

Badíře začala docházet trpělivost. „Poslouchejte mě. Vaše vláda jim zaplatí a pak vás pustí. Musíte být trpělivá.“

Sandra zoufale zavrtěla hlavou. „Ne, vy nerozumíte! Má vláda neplatí výkupné – zvláště ne za vojáky! Nechají mě tady zemřít!“

„Nebudeme se hádat,“ řekla Badíra pevně. „Vezmete si nějaké prášky a budete spát. Budu se vás snažit držet ve spánku co možná nejvíc. Tak vás nechá na pokoji. Za týden vaši lidé zaplatí a vy odejdete.“

Sandra zřetelně viděla, že v Badířiných očích chybí soucit a náhle dostala vztek (což byla mnohem silnější emoce než strach). Ztratila chuť prosit. „Co budete dělat s tou infekcí?“

„Naím poslal pro antibiotika.“

Sandra pozorovala, jak ošetřuje zranění a připravuje nový obvaz. „Kde jste se naučila anglicky?“

„V Pákistánu,“ odpověděla Badíra. „Dokud tady nepřevzal Tálibán vládu, studovala jsem na zdravotnické škole v Islámabádu. Pak mi otec nařídil, abych se vrátila.“ Badíra se ale nemínila svěřit s tím, že byla domů povolána proto, aby se provdala za syna muže, kterému její otec dlužil peníze. Místního vůdce, který podporoval nástup Tálibánu k moci. A s dlužníky představitelů Tálibánu se zacházelo velice tvrdě.

„Můžu dostat něco na sebe?“ zeptala se Sandra.

„Přikryju vás.“

„A potřebuju...“ Sandře se nechtěně zlomil hlas. „Potřebuju se očistit.“

Badíra pochopila. „Odvázat vás nemůžu, ale očistím vás.“

Sandra zavřela oči a zakázala si plakat. „Díky.“

„Nesmíte zapomínat, kde jste,“ napomínala ji Badíra a začala se přehrabovat ve zdravotnické brašně. „Nejste v New Yorku. Jste v Afghánistánu, a jestli tady máte přežít, nesmíte být slabá. Musíte být silná, nebo zemřete.“ Zastavila se, aby na ni pohlédla. „Rozumíte tomu, co říkám?“

Sandra přikývla. „Jak se jmenujete?“

„Jsem Badíra.“

„Děkuju, Badíro. Pokusím se.“

Badíra se vrátila k hledání v brašně. „Obávám se, že se budete muset víc než se jen pokusit, Sandro Bruxová.“

5

AFGHÁNISTÁN, LETECKÁ ZÁKLADNA DŽALALABÁD

VRCHNÍ LOŽMISTR HALLIGAN STEELYARD STÁL nedaleko sklopené hydraulické rampy transportního C-130E a zamyšleně přežvykoval konec importovaného doutníku Cohiba Robusta. Když viděl, jak vrchní ložmistr Gil Shannon sešel volným krokem po rampě s puškou SR-25 zavěšenou přes rameno, tvář mu zpřísněla. Zbytek Gilovy výstroje, včetně odstřelovačských pušek Lapua McMillan ráže .338 a Remington Modular ráže .308, byl uložen v nákladovém prostoru letounu v osmi bednách, které měla vyložit posádka. SR-25 byla poloautomatická odstřelovačská puška ráže 7,62 mm s omezeným dostřelem, která se dala využít též pro hlídkovou službu.

Vzhledem ke svému zařazení k SOG nyní Gil mnoho skutečné *hlídkové* služby nezažil, ale pro případ, že by za jeho přítomnosti byla letecká základna napadena, chtěl mít k dispozici všestrannost a zastavovací sílu, kterou mu Sr-75 mohla nabídnout – na rozdíl od standardní karabiny M4, v níž se používala munice 5,56 mm NATO.

Problém s M4 nespočíval ve zbrani samotné, ale v moderní munici. Náboj 5,56 mm NATO nebyl stejný jako náboj ráže 5,56 mm užívaný v závěrečné fázi vietnamské války. Současný náboj NATO byl vyvinut k tomu, aby prorazil nejnovější ruskou neprůstřelnou vestu a pak se s ničivým účinkem roztříštil uvnitř těla. Ale bojovníci Tálíbanu a Al-Káidy žádnou ochrannou zbroj neužívali, takže se náboj neroztrhl a v mnoha případech se při průchodu tělem ani neotočil, takže střely z M4 nepřitelem často proletěly, aniž by ho vyřadily z boje. Mohl sice později vykrvácet, ale to už ti příliš nepomůže, když tě nepřítel mezitím zabije.

Gil si potřásl rukou se Steelyardem. „Co jsem prošvihnul, vrchní?“ Měli stejnou hodnotu, ale pětasedesátiletý Steelyard byl slušebně mnohem starší a Gil ho respektoval více než kohokoli jiného. A tak byl pro něj vždy *štábní*.

Šedivějící tvrdooký Steelyard neměřil ani o milimetr více než 168 centimetrů a nevážil ani o gram více než 68 kilogramů. Avšak tento veterán první války v Zálivu byl od hlavy až k patě jako skála tvrdý sval. „Gile, doufám, že jsi snídal.“

„Do háje se snídání,“ odvětil Gil, vlasy v zátylku mu vstávaly. „Jak rychle se pohneme?“

„Trpělivost, kobylo.“

Steelyard nasadil ostré tempo a vedl ho po letištní ploše. Všude kolem nich se pohybovaly letouny a vrtulníky. Přistávaly i vzlétaly black hawky, řada velkých chinooků, několik otlučených starých MI-17

afghánské policie. Před osamoceným hangárem na opačné straně letiště stál dokonce i matně černý Iroquois Huey bez markingu a čísla.

„Náš cíl,“ poznamenal Steelyard a ukázal nezapáleným koncem Cohiby.

Nastoupili do čekajícího humvee a Steelyard je odvezl oklikou na opačný konec letiště, kde před hangárem stál Iroquois. Vzadu viděli dvojici znuřených pilotů, kteří s nohama nahoře hráli jakousi videohru.

Hned po vstupu do hangáru si Gil povšiml dvojice černých MH-9 Killer Egg – rozsáhle upravených bitevních helikoptér Cayuse – stojících pod ozbrojenou stráží na kolečkových vozících. Tento typ viděl zblízka zatím pouze jednou. Na opačné straně hangáru stála dvojice Black Hawk MH-60L poblíž páru MH-60K, stroje byly skryté před zběžným pohledem a také střezené.

„Vypadá to, že tady má SOAR pořádné síly.“

„Neoficiální dlouhodobé nasazení,“ zabručel Steelyard. „Brzy uvidíš.“

Vystoupili z humvee a vešli do hangáru, kde se Gil setkal s pultuctem druhů od DEVGRU, kteří si kontrolovali výstroj a čistili zbraně. Ve vzduchu viselo nepřehlédnutelné napětí, nečekaly ho žádné obhroublé vtipy nebo jedovaté špičky, ale pouhé chmurné kývnutí hlavou na pozdrav. Uvědomil si, že od chvíle, kdy včera pozdě večer nastoupil v Ománu do C-130, něco se stalo. Nemohl tomu přijít na kloub, protože v napětí, které cítil, se dalo rozpoznat neobvyklé nepřátelství.

Steelyard vstoupil před ním do operačního střediska na opačné straně hangáru, v níž stál korvetní kapitán Perez s vyšetřovatelem z NCIS. Gil s Perezem nikdy nevycházel příliš dobře, a tak se postavil do pozoru a předpisově zasalutoval.

„Volno, Gile,“ řekl Perez, téměř nenuceně, a obrátil pozornost zpět k člověku od NCIS.

To bylo vše, co Gil potřeboval, aby si nezvratně uvědomil, že se někde naprosto určitě stal strašlivý průser. Za dva roky, co byl vytáhlý Perez jejich zpravodajským důstojníkem, ho nikdy neoslovil křestním jménem. Vždy to byl vrchní loďmistr Shannon a navíc Perez nebyl nikdy nenucený. Ty zatracené pásky, které nosil na náramenících, na to byly příliš velké.

Člověk od NCIS byl Steelyardovým osobním přítelem a Gilovým víc než známým. Byl to civilista jménem Raymond Chou, Číňan druhé generace. Domluvil s Perezem a pak se obrátil, aby si stiskl ruku s Gilem.

„Je mi líto, že sis musel zkrátit dovolenou, kámo.“

„Jsem tady z vlastního rozhodnutí, Rayi. Co jsem prošvihl?“

Chou si povzdychl a pohlédl na hodinky. „Tihle kluci dokážou člověka přimět ke spěchu. Už tak se mi bude těžko vysvětlovat, kde jsem byl celé dopoledne.“ Opět obrátil pozornost k Steelyardovi a Perezovi. „Poslechněte, hoši, je mi líto, že pro vás nemám žádné použitelné informace – zatím je nemá nikdo – myslel jsem si ale, že byste aspoň měli vidět tu zatracenou věc.“

Steelyard ho zachmuřeně plácl po zádech. „Jsem tvým dlužníkem.“

„Nesmysl. Ale poslouvejte, musím už ten *bus* vrátit, než nepraví lidé začnou přemýšlet, kam se poděl. Jen si pamatujte, že jsem tady nikdy nebyl a tu zatracenou věc jste nedostali ode mne, jo?“

„Jasně,“ ujistil ho Perez.

Nyní byl Gil už podrážděný. Vždycky trvalo nějaký čas, než člověk po návratu z dovolené zjistil, co se děje a „zapadl do kolektivu“. Ale Perez nebyl člověkem, který prostě řekne „jasně“ a už vůbec nepatřil

k důstojníkům, kteří by něco tajně pekli s mužstvem nebo poddůstojníky. Po pravdě spíš vyšším hodnostem málem lezl do zadku.

Tak co se to k čertu děje?

Chou vyšel z budovy a Gil se upřeně zahleděl na Pereze. „Pane?“

Perez zavrtěl hlavou a pohlédl na Steelyarda. „Hale, to přenechám vám.“ Pohlédl na Gila a odešel.

„Vrchní, co se to, kurva, děje?“

„Pojď.“

Steelyard ho odvedl do šatny, kde na lavičce stál laptop. Pokynul Gilovi, aby si sedl a dotykem prstu zčernalou obrazovku přivedl k životu.

„Chci tě varovat, Gile. Jestli tebou otrásl sledování pádu Věží..., tohle bude těžké strávit.“ Zamířil ven z místnosti, pak se zastavil a obrátil. „A doporučuju, abys nehýbal s hlasitostí.“

Zavřel za sebou dveře, Gil se připravil na nejhorší a na obrazovce odklikl přehrávání.

Video začalo. Viděl, jak se v záběru tísni pět mužů kolem jedné strany postele. Stáli zády ke kameramanovi, který je zřejmě natáčel ze dveří sousední místnosti. Muži se smáli a strkali se, téměř jako kdyby soupeřili o možnost potrást si kutou s někým, kdo ležel na posteli. Pak na ně někdo mimo kameru zakřičel, vstoupil zprava do záběru a vyhnal je ze scény. Obrátil se ke kameramanovi, přičemž ukázal vousatou tvář a oko zalité krví. Kameraman volnou rukou mávl na ostatních pět mužů, aby se mu klidili ze záběru.

A v té chvíli Gil zřetelně rozeznal bledou, nahou postavu Sandy Bruxové, přivázanou k posteli s roztaženými rukama a nohama. V noze měla strašlivé zranění od kulky, oči pevně zavřené, prsní bradavky ohnivě rudé od čerstvých štípanců a kroucení. Vousáč si spustil kalhoty a vylezl na postel k ní.

Gil jasně rozpoznal pašunský výraz pro *děvku*, který byl *dam-may zo*. A pak zaznamenal, téměř stejně zřetelně, slova *kuss di ughame*, což, jak věděl, pašunsky znamenalo *vyliž si*.

O několik okamžiků později začala Sandra křičet a kameraman si dal záležet, aby snímal z takového úhlu, aby byl průnik jasně viditelný. Gil se na to přímo neřval, i zvuk téměř úplně stáhl. Znásilnění trvalo téměř osm strašlivých minut a po celou tu dobu Sandra křičela. Byla to ta nejodpornější scéna, jakou kdy viděl a detail její tváře na konci, její roztržité lidskosti, mu vehnal slzy do očí. Dlouho po skončení videa seděl na lavici s tváří v dlaních. Lomcoval jím dosud nepoznaný vztek.

Po chvíli se vrátil Steelyard a se zkříženými rukama se opřel o skříňku.

Gil vzhlédl a promluvil klidným hlasem. „Když natočili video popravu Daniela Pearla, dokázal jsem aspoň pochopit, co tím chtěli dosáhnout.“ Natáhl ruku a vypnul laptop. „Ale co si můžou ti zasraní bastardi myslet, že dosáhnou s tímhle... Kromě jisté a rychlé smrti?“

Steelyard odstoupil od skříňky, ruce stále zkřížené, špičkou boty poklepal o podlahu. „Očekávají, že dostanou pětadvacet milionů dolarů.“

Gilovi spadla dolní čelist.

„Chtějí pětadvacet milionů do sedmi dnů,“ vysvětloval Steelyard. „Jinak hrozí, že natočí ještě brutálnější video pro al-Džazíru. Všechny tyhle informace jsou přísně tajné, takže jestli se CID donese, že jsme to video viděli, je Ray v háji. Jeho protějšek z CID mu to ukázal naprosto důvěrně a nevěděl, že si Ray dokázal vypálit kopii.“

„Získali jsme nějakou stopu, kde je?“

„Nic, s čím by se dalo něco dělat, ale hned, jak budeme něco mít, tě navrhnu k infiltraci a identifikaci – jestli do toho chceš jít.“

Gil byl na nohách. „Podáme si ty chlapy, že jo? Do posledního z těch hajzlů.“

Steelyard pokrčil rameny. „Shora zatím nic nepřišlo. Myslím, že možná uvažují o zaplacení výkupného.“

„To není důvod, proč neuvést DEVGRU do pohotovosti. Nebo chtějí nasadit Deltu?“

„Podle toho, co jsem slyšel,“ řekl Steelyard, „nebyl oficiálně uvedený do pohotovosti nikdo ze SOG.“

„Doprčic, to nedává žádný smysl.“

„No, z neoficiálních kanálů se mi doneslo, že Karzáiho úřad se nabídl za prostředníka při předání výkupného.“

„Někdo by měl toho zkurvysyna poslat k čertu,“ řekl Gil. „Posledních dvanáct měsíců se bratříčkuje s těmi bastardy z Hezbe. K čertu, vždyť kvůli němu jsme byli stažení skoro ze všech severních provincií.“

Stellyard vytáhl doutník z úst. „Musí spravovat zemi, Gile. Kdyby se nedohodl s místními vojenskými vůdci, neudrží se v úřadu ani deset minut poté, co se z téhle žumpy stáhneme. Sám to víš.“

„Ten pacholek ví, kdo ji má, vrchní?“

„O tom pochybuju.“

„Jo? Tak proč se hned nabízí, že bude dělat cestáka?“

Steelyard postavil nohu na lavičku a opřel se loktem o koleno. „Chápu, že jsi naštvaný, Gile, ale i když máš pravdu, situace se tím nemění. Jsme jenom pěšci na něčí šachovnici.“

Gil přes celou místnost nakopl odpadkový koš. „Viděl SOAR to video?“

Steelyard na něj sarkasticky pohlédl. „V tomhle hangáru jsou schované Killer Egg a 4 MH-60. Tak co asi, do prdele, myslíš?“

„Jo, tak se u nich musel Chou stavit ještě předtím, než se ukázal tady.“

„Sandra je *Night Stalker*, Gile, první a jediná pilotka vůbec kdy zařazená do 160. pluku. Nehodlají ji tam nechat. Už se rozhodli, že jestli získáme použitelné zpravodajské informace, jdou pro ni – s rozkazem, nebo bez něj. Jestli se do toho dají bez něj, je otázka, kdo půjde s nimi – DEVGRU, nebo Delta?“

„No, to je jasný. My už jsme tady. Delta je až v Kandaháru.“

„Nebude ti ale vadit, když Delta pošle nějakého zástupce, aby do toho šel s námi?“

Gilovi se po tváři rozprostřel ironický úsměv. „Jestli tomu dobře rozumím, tak už jste mluvil se svým protějškem dole v Kandaháru?“

„Tenhle zatracený cirkus řídí poddůstojníci, to víš.“

Gil se nepotřeboval rozmýšlet, o koho požádat. „Podívejte se, jestli budou moct na pár dnů uvolnit toho srálbotku Crosswhitea.“

„To je přesně ten, na koho jsme mysleli.“

6

LANGLEY

ZÁSTUPCE ŘEDITELE ÚSTŘEDNÍ ZPRAVODAJSKÉ služby Cletus Webb vstoupil do ředitelovy kanceláře a zavřel dveře. „Máme problém.“

Ředitel George Shroyer vzhlédl od spisu, který procházel, brýle na čtení posazené na kořeni kostnatě vyhlížejícího nosu. „Jak vážný?“

Webb se posadil do koženého křesla před stolem a ustaraně si povzdychl. „Předsedkyně sněmovny ví o praporčíku Bruxové.“

„Že byla unesená, nebo že byla znásilněná na filmu?“

„Obojí.“

Shroyer odhodil spis na stůl a sundal si brýle. „Jak se to do háje mohlo stát?“

Webb pozvedl ruce. „Co na to říct? Ta čubka má víc informátorů než ruský komisař. Některý z nich jí to donesl.“

„Kdo?“ dožadoval se Shroyer. „A tady, nebo tam?“

„Ksakru, jak to mám vědět, Georgi? To si piš, že ona mi nic neřekne.“

Shroyer vyskočil a zamířil přes místnost k velkému glóbu, který sloužil současně jako bar. Otevřel jeho horní polovinu a nalil si dva prsty skotské. „Co chce?“

„Chce, abychom zaplatili výkupné.“

„Potom, co jsme celé dopoledne přesvědčovali prezidenta, abychom *nezaplatili*.“

„No, teď se ale radši podrž, Georgi. Ona už ví, že Karzái se nabídl za prostředníka.“

„Jak, ksakru, jak?“ vzplanul Shroyer. „Tahle informace je jen pár hodin stará!“ Tvář měl jasně rudou. Předsedkyni sněmovny nenáviděl a skutečnost, že tajné informace dostávala téměř stejně rychle jako on, ho přiváděla k zuřivosti.

„Nevím kdo, ale není to nikdo nízko postavený. Tím si můžeme být jistí.“

„K čertu, tohle si někdo musí odskákat – ona jako první.“

„Celá se třese, aby to vynesla na veřejnost,“ upozornil ho Webb. „Kdyby se jí situaci podařilo ukázat tak, aby to vypadalo, jako že prezident situaci nezvládá, vytříská z toho ohromný politický kapitál.“

Shroyer si pořádně přihnul skotské a odložil sklenku. „Uvědomuje si, jaký precedent by takové výkupné vytvořilo – že bych tím vypsal odměnu na hlavu každého amerického vojáka od Afghánistánu po Koreu?“

„To jsem se jí už snažil vysvětlit, ale nevzala to. Ví, že jsme v minulosti výkupné už zaplatili, a dokonce hrozí, že to zveřejní. Neptej se mě ale, jak si myslí, že by tohle mohla dokázat.“

„Takové výkupné, jaké ti zkurvysynové požadují, jsme nikdy nezaplatili.“ Stál a zvažoval dilema. „Dobrá. Řekni jí tohle... Řekni jí, že jsme zvláštním službám nařídili zvážit...“

Webb zavrtěl hlavou. „To nepůjde. Ví, že nemáme žádnou použitelnou stopu.“

Shroyer spolkl nadávku, která se mu drala přes rty. Donutil se ke klidné otázce: „Viděla to video, Cletusi?“

Webb zvažoval odpověď. „Řekla mi, že jí ho popsali... Jsem si ale jistý, že lže. Je příliš rozhořčená, příliš roznícená, než aby ho neviděla.“

„To je ono!“ Shroyer znovu přešel přes místnost a sedl si za stůl. „Požádej o schůzku s Mikem Ferrellem z NSA. Jeď tam raději osobně. To se mu bude líbit – jak k němu přicházíme. Přesvědč ho, aby zjistil, přes koho se dostala ven tahle informace. A pak chci, aby dotyčný skončil v nějaké díře na dně Kaspického moře, ať je to kdokoli.“

Webb zkřížil nohy, zápěstí měl na opěradlech křesla. „Nemyslím si, že bychom se měli kvůli tomuhle bratříčkovat s NSA, to opravdu ne. Trvalo nám příliš dlouho, než jsme je donutili, aby přestali strkat nos do našich věcí. Krom toho jsem právě telefonoval s Bobem Popem ze SAD.“ *Special Activities Division* CIA dohlížela na SOG. „Podle toho, co mi řekl, se příběh o tom znásilnění rozšířil v komunitě zvláštních služeb jako lesní požár – od DEVGRU po Deltu. Jinak řečeno, informátorem mohl být kdokoli.“

„Včetně toho cvoka profesora Popea,“ zabručel Shroyer. „Dobře, zapomeňme na NSA.“

Webb si úlevně vydechl. „Ať už to vynesl kdokoli, poselství je to velmi jasné. Komunita zvláštních služeb chce Sandru Bruxovou odtud dostat – a hned.“

Shroyer si zmáčkl kořen nosu. „Když zaplatíme, bude to největší vyděračská aféra století.“

„Ano, to bude, ale nemáme na vybranou a dochází nám čas. Viděl jsi, v jakém je stavu, jak s ní zacházejí.“

Shroyer vzhledl, evidentně znepokojený. „A co je s CID? Generál Couture mi řekl, že na místě byli mrtví Tálibové. Měli bychom dostat DNA a z ní zjistit, ze kterých vesnic ti vrazi pocházeli. Prezident nemůže přijmout vojenské rozhodnutí, dokud neví, jestli to byla práce Tálibánu nebo té prokleté Hezbe Islámí.“

Webb se narovnal v křesle. „Kvůli zredukovaným počtům už lidi z CID v Džalalabádu nemají přístup k mikro-fluidikovým testům. A i kdyby měli, domorodé vzorky DNA, které by potřebovali ke srovnání, jsou teď všechny v Kábulu. Stručně řečeno, výsledky dostaneme až za několik dnů. Stejně ale nebude žádná záruka, že nás dovedou k nějaké konkrétní vesnici a už vůbec ne k té, v které drží Sandru Bruxovou.“

Shroyer se zamračil. „To se prezidentovi líbit nebude. Myslím, že viděl příliš mnoho dílů *Námořní vyšetřovací služby*.“

„Nerad to říkám,“ pokračoval Webb, „ale pravděpodobně bude lepší zaplatit výkupné dřív, než to zatracené video skončí v rukách al-Džazíry. Jestli se to stane, prezident nebude mít na vysedávání před televizí moc času.“

„No, nevím,“ pronesl Shroyer a opřel se ve svém skvělém koženém křesle. Neořezanou tužkou poklepal o okraj mahagonového stolu. „Nebylo by možné, že by takové video mohlo vrátit americkému lidu trochu bojovnosti? V Afghánistánu prohráváme. To by mohl být katalyzátor, který bychom potřebovali ke znovuvznícení vůle k vítězství.“

Tím si Webb nebyl jistý. „Možná, ale...“

„Ale prezident takhle neuvažuje, takže je to jedno,“ řekl Shroyer a myšlenku zavrhl. „Po obědě za ním znovu zajdu. Řeknu mu o těch skrytých hrozbách předsedkyně a uvidím, co tomu řekne. Za současné situace si jsem jistý, že se rozhodne zaplatit. Kristepane, teď

nemá na vybranou. Dokážeš si představit tu reakci, kdyby se to znásilnění objevilo na internetu? Liberální média by ho ukřižovala.“

Webb souhlasil, že to je nejspíš pravda.

„No, teď k dalším záležitostem,“ řekl Shroyer. „Prezident dal dnes dopoledne zelenou operaci Tygří spár. Zahájena bude okamžitě. Turecká vláda poskytne letadlo a posádku a agent Lerher je se svým štábem již v afghánské operační oblasti.“

„To rád slyším,“ zaradoval se Webb. „Je to odvážné, ale originální. Íránci si ničeho nevšimnou. Provede to Delta Force?“

Shroyer zavrtěl hlavou. „Spojení náčelníci to chtějí přenechat námořnictvu. Bude to neoficiální operace s jediným účastníkem, čímž se dostává do sféry DEVGRU.“

„Neoficiální operace? Je to nutné?“

„No, nemůžeme připustit, aby nás v případě nějakého selhání Íránci obviňovali z válečného aktu, ne?“

„Ne, samozřejmě ne. Hodit přes palubu jednoho z našich operativců zní jako mnohem lepší plán.“

Shroyer přesunul hromádku papírů z jedné strany stolu na druhou. „No, koneckonců se k tomu hlásí dobrovolně.“

Webbovi se ta slova nezamlouvala. „Nejsem si zcela jistý, že se hlásí zrovna k tomuhle, Georgi. I když si, myslím, dokážu představit, proč některým lidem tady ve Washingtonu může takový pohled lépe vyhovovat.“

Shroyer se na něj podíval přes stůl. „Cletusi, někdy mě napadá, jestli si vůbec uvědomuješ, co to ve skutečnosti je armáda.“

7

AFGHÁNISTÁN, LETECKÁ ZÁKLADNA DŽALÁLABÁD

ČLOVĚK PROVÁDĚJÍCÍ BRÍFINK BYL OČIVIDNĚ NER-
vózní. Gil viděl, jak časně ráno tento na pohled asi padesáti-
letý muž v obyčejném obleku s pouzdrém na laptop dorazil
s charakteristickým britským pozdravem. Nyní seděl na skládací
kovové židli poblíž zdi, neustále kontroloval svůj iPhone, občas si
něco poznamenal do spisu a pečlivě se vyhýbal očnímu kontaktu.
Gil se původně domníval, že jde o poradce od britských zvláštních
služeb, nyní ale rychle docházel k podezření, že okolnosti jsou jiné,
než si myslel před půlhodinou, kdy byl neočekávaně – a dosti naléhavě – povolán do této malé budovy na opačné straně letiště k brífinku před nepředvídanou operací.

Přirozeně předpokládal, že DEVGRU konečně získala potřebné zpravodajské informace o místě, kde je držena Sandra Bruxová, ale z dosavadního průběhu instruktáže již začínal mít pocit, že jde o něco jiného.

Sedl si na židli poblíž středu místnosti. „Kde jsou všichni?“

Brit konečně vzhlédl od svého iPhone. „Ehm, myslím, že by se tu měli každým okamžikem objevit,“ odpověděl vlídně.

Takže tam skutečně mluví takhle. „To nebude mít nic společného s praporčíkem Bruxovou, že ne?“

Brit vypadal zmateně. „Je mi líto, ale tohle jméno neznám.“

To bylo vše, co Gil potřeboval slyšet. Naklonil se dozadu a ve vnitřnostech mu začalo narůstat dychtivé očekávání, jak žlázy začaly produkovat adrenalin a uvádět do chodu jeho vnitřní bojový systém. Hleděl na Brita a pak mu podezření potvrdila jediná známka – zvedající se a klesající koleno. Tehdy si Gil uvědomil, že byl vybrán pro operaci, která nemá nic společného se Sandrou, a tenhle člověk, který měl provést instruktáž – nyní naprosto evidentně agent MI6 – je z toho nervózní jako čert.

Otevřely se dveře a do místnosti rychle vešli tři lidé od CIA. Ve svých kvalitních oblecích a decentních kravatách vyhlíželi velice oficiálně. Prvního z nich Gil okamžitě poznal, byl to agent Lerher, se kterým už jednou pracoval v Indonésii.

Lerher byl agent přidělený k Velitelství spojených zvláštních operací, JSOC, ledově chladný profesionál, který si už dávno neuvědomoval, že to, co posouvá po šachovnici, jsou živí lidé.

Gil vstal, když k němu Lerher přišel s napřaženou rukou.

„Gile,“ řekl jako vždy odměřeně a neosobně. „Rád vás znovu vidím.“ Kufřík odložil na stůl a tiše pozoroval, jak zbylí dva agenti instalují na stolku v zadní části místnosti digitální projektor.

Gil se opět posadil a čekal. Myšlenky na Sandru zaplašil z vědomí. Dokud neskončí tato operace, nebude v něm pro ni místo.

„Světlo,“ pronesl Lerher.

Světlo zhaslo a na zdi se objevila fotografie asi pětatřicetiletého středovýchodního muže. Měl pečlivě upravený vous a ostře řezané rysy. Nakrátko ostříhané černé vlasy pokrývala bílá kúfija a přes rameno mu visel otlučený AK-74 ráže 5,56 mm se sklopkou.

„Takže,“ začal Lerher opírající se o kraj stolu. „Tato operace dostala krycí název Tygří spár. Člověk, kterého vidíte před sebou, je Jásuf Aswad Al-Nazarí – váš hlavní cíl. Pochází ze Saudské Arábie, je mu pětatřicet let, nemá známé příbuzné. Je to sunnita. Studoval medicínu na univerzitě ve Stuttgartu a až do minulého měsíce nám zůstával zcela mimo radar. Až Mossad nás upozornil na to, že je za poslední dva roky osobně odpovědný za tři bombové atentáty v Tel Avivu a nejméně půltucet dalších tady v Afghánistánu... Zabil přinejmenším 120 lidí.“

Během záměrné přestávky Gil pohlédl na Brita. Nyní si uvědomoval, že to vůbec není Brit, ale agent izraelského Mossadu, který s největší pravděpodobností vystudoval v Londýně. Jeho příchod s typicky britským pozdravem měl nepochybně zabránit tomu, aby vešlo ve známost, že se po základně pohybuje izraelský zpravodajec, což byla v muslimské zemi nebezpečná vyhlídka.

Lerher pokračoval. „Elektronický průzkum nedávno odhalil, že Al-Nazarí v současnosti pracuje na výrobě radiologické zbraně neznámé síly, kterou chce nasadit proti Izraeli. Další fotografie.“

Na zdi se objevila fotografie ženy s dlouhými černými vlasy.

„To je váš sekundární cíl. Jmenuje se Nušín Šerkatová. Pochází z Íránu. Další...“

„Moment.“ Gil se na židli předklonil a studoval její tvář. Měla ohnivé temné oči a nebylo jí ještě třicet let. Nikdy předtím nedostal rozkaz zabít ženu. „Jaký je její příběh?“

Lerherova odpověď byla neosobní. „Její příběh je takový, že se brzy v posmrtném životě připojí k panu Al-Nazarímu.“

Gil se všiml, že než Lerher nechal promítnout další fotografii, vyměnil si s agentem Mossadu letmý pohled. Z člověka od JSOC vyzařovala nejistota, která na něm během minulé spolupráce nebyla patrná. To mu říkalo, že dosud nezaznělo všechno.

Objevila se satelitní fotografie překrytá mapou. Lerher z náprsní kapsy vytáhl laserové ukazovátko. „Zasáhnete tady, asi patnáct kilometrů jihozápadně od města Zabol v severní části provincie Sistán-Balúčistán.“

Při pohledu na mapu Gil pocítil náhlý příliv adrenalinu.

Naklonil se vpřed a studoval mapu. Vybraná cílová oblast ležela v Íránu asi 40 kilometrů od afghánské hranice, jen o něco více než 300 kilometrů severně od místa, kde v listopadu 1979 při pokusu o záchranu rukojmích tak žalostně selhala operace Orlí spár. Ztraceno tehdy bylo osm příslušníků námořní pěchoty a letectva.

Lerher se odmlčel na dost dlouho, aby všichni mohli tuto skutečnost patřičně vstřebat, a pokračoval. „Al-Nazarí nemá ponětí, že byl prozrazen a že odposloucháváme jeho telefonické hovory. Nemění ani svůj denní rozvrh. Nedá se ale říci, že by byl z principu neopatrný, spíše si myslím, že v něm během pobytu v relativním bezpečí íránských hranic příliš narostlo sebeuspokojení.“

Gil důkladně studoval topografii terénu, bezlesého a z větší části opuštěného. V přítomí se obrátil k Lerherovi. „Takže v Íránu operuje s Ahmadínedžádovým souhlasem, nebo bez něj?“

Zdalo se, jako by Lerher na okamžik zaváhal. „No, jak víte, v íránské vládě pravá ruka nikdy neví, co dělá ta levá. Máme dojem, že v tomto případě íránský prezident o ničem neví. Můžeme však s jistotou předpokládat, že někdo dostatečně vlivný poskytuje Al-Nazarímu nezbytný materiál a logistickou podporu. Je nesmírně důležité, aby byl tenhle člověk odstraněn dřív, než zkonstruuje radi-ační bombu nebo své znalosti předá dál. Zatím, zdá se, svá tajemství střeží, nemůžeme ale očekávat, že to bude dělat trvale.“

„Je jasné, že tam nemůžu jen tak vpochodovat. Předpokládám, že jste udělali opatření k dopravě na afghánské hranici?“

Tentokrát byl Lerherův pohled na člověka z Mossadu zřetelný. „Ne, nemůžeme riskovat odhalení vašeho pohybu. Al-Nazarí by zmizel hned, jakmile by pojal podezření, že se proti němu něco chystá. Provedete výškový seskok, seskočíte z tureckého dopravního letadla během pravidelného spoje z Kábulu do Teheránu. Další fotografie.“

Na zdi se objevila další mapa, tentokrát s červeně vyznačenou plánovanou dráhou letu z Kábulu do Teheránu. Místo, kde měl Gil v íránském vzdušném prostoru opustit letoun, bylo označeno zeleným x.

„Získali jsme k tomu tureckou spolupráci?“

„Ano,“ potvrdil Lerher. „Je to odvážná operace, Gile, o tom není pochyb. A proto bude úspěšná.“

„Z čeho budu skákat?“

„Z Boeingu 727. Je venku na ploše. Naši lidé provádějí všechny nezbytné úpravy. Je v dobrém stavu. Budete skákat za bezměsíčné noci asi z 10 500 metrů, řídit se budete podle GPS, abyste se před doskokem dostal co nejbližší k místu akce. Na pádaku budete muset pravděpodobně letět skoro padesát kilometrů, protože by bylo pode-zřelé, kdyby se pilot odklonil od kurzu. Je to neoficiální operace, takže

si nebudete brát obvyklý materiál. Ke střelbě použijete Dragunova SRV.“

Gil znovu pohlédl na mapu, aby se ujistil, že bude skákat velice hluboko na íránském území. „A má evakuace?“

„Po akci se skryjete a budete unikat až do tmy,“ řekl Lerher. „Jakmile se setmí, zamíříte k jihu k místu evakuace, kde vás ještě hluboko na íránském území vyzvednou *Night Stalkers*. Nečekáme, že byste se dostal do kontaktu s íránskými vojáky. Tahle provincie je pustá a není v ní co chránit. Avšak dotyčná oblast se hemží pašeráky heroinu, kteří dnem i nocí překračují hranici oběma směry. To je důvod, proč jsme si tak jistí, že můžeme dostat Al-Nazariho v Íránu, aniž by kdokoli podezíral americkou vládu. Dovolte, abych vám to doložil.“

Pohlédl do zadní části místnosti. „Další fotografii.“

Na zdi se objevila mapa provincie Sistán-Balúčistán, na níž bylo rozeseto množství různobarevných teček.

„Sistán-Balúčistán je střediskem pětasmdesáti procent světového obchodu s heroinem. Každá červená tečka na mapě vyznačuje vraždu. Modrá bombový atentát. A konečně žluté označují místa únosů. Tohle *všechno* se událo od roku 2008. Jak můžete vidět, tato oblast je v zásadě ve stavu občanské války – je to jedno z nejlépe střežených středovýchodních tajemství – takže Íránci nebudou mít žádný důvod mít podezření z cizí účasti.

„Dovolte mi říci velmi jasně, Gile... Musí se udělat všechno pro to, aby Íránci nezjistili, že jste tam byl. Jestliže se tato operace povede tak, jak doufáme, může se stát bránou k mnoha budoucím tajným akcím v Íránu a nemusím vám vysvětlovat, jaký význam by to mělo.“

„Mé komunikační prostředky budou také ruské?“ Gil nikdy nevěnoval valnou pozornost brífinkovým řečem o pooperačním

protokolu. Jakmile zlikviduje cíl, bude vše na něm a udělá vše, aby se z toho dostal zpět se zdravou kůží.

Lerher zavrtěl hlavou. „Vysílačka a GPS budou čínské výroby. Hned tu bude přípravný tým ze SOG, aby vás seznámil s detaily.“ Znovu se odmlčel a pohlédl na agenta Mossadu, jestli chce něco dodat. Izraelec zavrtěl hlavou. „Tak dobře,“ pronesl Lerher, „řekl bych, že tím máme celou operaci pokrytou. Máte nějakou další otázku, než zavolám přípravný tým?“

„Jo,“ řekl Gil. „Kdy vyrážím?“

„Na palubě transportního letadla budete přesně...,“ Lerher se podíval na hodinky „za jedenáct hodin a čtyřicet minut. Krátce poté nastoupíte do 727 mířící do Íránu. Mnoho štěstí.“

8

AFGHÁNISTÁN, PROVINCIE NÚRISTÁN, VESNICE WAIGAL

BADÍRA PRÁVĚ JEDLA, KDYŽ ODPOLEDNE DO CHATŘE vešel Sabil Núristání, vesnický předák, a zeptal se, kde by našel Naíma.

„Nevím,“ řekla, „od rána jsem ho neviděla. Myslím, že odjel do Kábulu.“

Sabil nahlédl do místnosti, kde ležela Sandra, opět oblečená ve špinavých šatech, připoutaná k posteli za kotník zraněné nohy.

„Jak dlouho zůstane naživu?“

„Přijde na to,“ odpověděla Badíra, která měla téhle otázky už dost.

„Na co?“

„Kolik brutality bude ještě nucená snést.“